

Hồi 76

Vừa Táng Gia Gia Phùng Đại Địch Long Phụng Hợp Bích Chém Hai Tay

Đồng Thiên Kỳ nghe vậy chỉ cười nhạt nói:
- Nhị vị đang tỉnh hay đang mê sáng vậy ?
Lão gầy nhỏ mắt lộ hưng quang, gằn giọng :

- Rượu thưởng không uống đòi uống rượu phạt, đến đó thì bí kíp mất mà người người cũng không còn !

- Hắc hắc... chỉ e bỏ mạng tại đây. không phải là Đồng mỗ, mà chính là các vị !

- Cuồng ngôn, người chết !

Cả hai lão già gần như tức giận đến cực điểm, người nhảy bổ vào Đồng Thiên Kỳ đầu tiên không phải là lão già râu năm chòm mà chính "Thần Cơ Tử", tay lão vung ra như định chộp vào cổ tay chàng.

Đồng Thiên Kỳ đứng yên bất động tựa hồ như không hề nhìn thấy hành động của lão, bất ngờ "Thần Cơ Tử" rút tay lại, đứng chỉ cách chàng chưa đầy ba xích, gật đầu nói :

- Chỉ bằng tuổi người mà đã có một định lực như vậy quả thật đời nay hiếm thấy, lão phu bất ngờ đấy !

Đồng Thiên Kỳ chỉ cười đáp :

- Đồng mỗ liệu trước tôn giá sẽ không hạ thủ !

Nhất thời "Thần Cơ Tử" không hiểu hết ngấm ý trong câu nói của Thiên Kỳ, lão ngơ người tròn mắt nhìn chàng một lúc, mới nói :

- Đồng Thiên Kỳ, lần này người lại đoán đúng, với thân phận và danh vọng như lão phu lẽ nào lại ra tay trước với hàng tiểu bối ! ?

Đồng Thiên Kỳ lạnh nhạt lắc đầu nói :

- Đồng mỗ từ khi xuất đạo giang hồ chưa từng thấy chính nhân quân tử chịu nhượng trước địch, Đồng mỗ liệu trước tôn giá không dám hạ thủ là vì tôn giá không có đủ dũng khí ấy mà thôi !

Nộ hỏa như bốc lên tận đầu, "Thần Cơ Tử" mặt giật liên hồi, bất giác lão ngửa cổ cười dài :

- Hắc hắc... Đồng Thiên Kỳ, cuồng ngạo như ngời thì thực lão phu chưa từng thấy, người suy đoán như vậy căn cứ và đâu hử ?

- Chính bằng vào sự trấn tĩnh của Đồng mỗ.

- Hừ, Thiên Kỳ, người không khoa trương uy lực đấy chứ ?

- Đồng mỗ có khoa trương hay không tôn giá cứ thử hạ thủ sẽ biết!

"Thần Cơ Tử" không ngờ Đồng Thiên Kỳ ứng khẩu nhanh như vậy, lão nhất thời khựng miệng không nói thêm được câu nào, nhưng mắt nhìn đối phương chăm chăm hồi lâu, bất giác lại ngửa cổ cười dài một tràng lạnh lạnh.

Bọn Liệt Hỏa thần và Kim Giáp Thần đã lăm lăm hai thanh đao răng cưa trong tay chờ lệnh.

"Thần Cơ Tử" vốn là con người nham hiểm mưu mô, cho nên tuy giận cực điểm, lão vẫn giữ vững lý trí, bấy giờ trong tiếng cười dài lại giữ chặt tay đại ca mình không cho động thủ, trong đầu lại nghĩ nhanh :

"Tiểu tử này cứ kích ta hạ thủ, chẳng lẽ hắn đã luyện thành Long Đầu kiếm pháp?"

Nghĩ đến đó lão giật thót mình, nhưng rồi lại nghĩ : "Không thể nội trong một tuần lễ mà hắn làm được điều đó ? Hay là hắn lại trá lừa ta ?" Đầu óc nghĩ rất lung, cho nên hết tràng cười lão ta vẫn chưa nhất định chủ trương.

Nhưng cuối cùng lão cũng mớm một câu:

- Đồng Thiên Kỳ, lão phu nếu tính không sai thì người chưa luyện thành Long thủ kiếm pháp, nên tâm kế cường nhân đoạt chí lần này của người là uổng công !

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói :

- Tôn giá khỏi phải mất công thả đá dò giếng, trong tràng cười vừa rồi Đồng mỗ đoán chắc tôn giá vẫn chưa quyết định dứt khoát !

Tuy bị Đồng Thiên Kỳ nói trúng tim đen, thế nhưng mặt lão vẫn không chút đổi sắc, cười lạnh lùng mấy tiếng, nói :

- Nói vậy người nghĩ bọn lão phu lúc này nhanh rút khỏi đây ?

- Hắc hắc... Quả có vậy, nhưng cần phải hỏi ý Đồng mỗ có chấp nhận hay không ?

"Thần Cơ Tử" giận tím gan gằn giọng :

- Người cuồng ngạo quá độ, tiểu tử...

Đồng Thiên Kỳ mất lộ hàn quang cắt ngang :

- Bốn vị đến đây có lỗi, ra về không đường !

Lão già râu năm chòm giận tím gan tím ruột, giật khỏi tay lão đệ của mình. xĩa tay vào mặt Thiên Kỳ nói :

- Người dám nói lại lần nữa lão phu xem ?

"Thần Cơ Tử" vẫn còn gồm chưa biết Đồng Thiên Kỳ hư thực thế nào, sợ đại ca mình lãnh phần bại nên cười gằn, cản ngang đại ca nói :

- Họ Đồng kia, người đã nói xong hết những lời khoa ngôn, với hạng vô danh tiểu tốt như người thực không xứng để hai lão phu ra tay.

Nói đến đó mắt lão đưa nhìn bọn Nam Hải Nhị Thần cao giọng :

- Nhị vị Hộ pháp đâu ?

Lời lão vừa dứt, Nam Hải Nhị Thần liền cung kính ứng thanh :

- Đệ tử đang hầu lệnh.

"Thần Cơ Tử" chỉ tay vào Đồng Thiên Kỳ nói :

- Thâu thập tên này ?

Lão già râu năm chòm thấy vậy cũng không muốn tranh công cùng đệ tử trầm giọng nói :

- Sống chết gì cũng được, các người cứ yên tâm ra tay, có lão phu ở đây thì đừng sợ.

Trong mắt Nam Hải Nhị Thần thì Nhị Lão Nam Hải là những nhân vật nhất lưu võ lâm, xưa nay hiếm thấy đối thủ, cho nên nghe nói vậy thì trấn định tinh thần ứng thanh đáp :

- Đệ tử tuân mệnh.

Dứt lời cả hai lập tức phân làm hai cánh tả hữu vây đến Đồng Thiên Kỳ.

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói :

- Dũng khí của nhị vị thực đáng khâm phục !

Kim Giáp Thần liếc mắt đánh nhìn Liệt Hỏa Thần một cái, rồi nói :

- Tiểu tử, năm sau ngày này là ngày kỵ của người !

Vạn Kiếm Công Chúa đứng bên Đồng Thiên Kỳ, bấy giờ thấy vậy tay đặt lên đốc thanh Phụng Vũ Kiếm định ra sức trợ thủ cho chàng, nhưng đã bị chàng cản lại, nói :

- Hai vị cao thủ này cốt tìm đến ta, nếu như muội rút kiếm trợ giúp, thì mối hận trên Vọng Nguyệt phong của nhị vị này chỉ e vĩnh viễn đã bị không rửa được.

Vốn biết tính khí của Đồng Thiên Kỳ, Vạn Kiếm Công chúa chỉ thấp giọng nói :

- Huynh phải cẩn thận !

Rồi tự động đi ra ngoài cách bảy tám xích đứng xem.

Đồng Thiên Kỳ quét ánh mắt nhìn Nhị Thần, lạnh giọng nói :

- Nhị vị có thể xuất thủ.

Liệt Hỏa Thần "hừ" một tiếng, định lên tiếng chửi thảm vài câu nữa, nhưng bỗng nghe tiếng lão già râu năm chòm quát lớn :

- Lấy mạng hẩn cho ta.

Không dám nói thêm nhiều lời, Kim Giáp Thần thét lên :

- Tiểu tử, nộp mạng đây.

Dứt tiếng, thanh cự đao trong tay hươ lên ra chiêu "Bình bộ thanh vân" như mây cuồn, gió giạt phóng đến yết hầu Đồng Thiên Kỳ.

Gần như cùng lúc với Kim Giáp Thần ra chiêu, Liệt Hỏa Thần cùng vung kiếm phóng tới chiêu "Lôi Điện vân tảo" nhằm hạ đẳng Đồng Thiên Kỳ.

Thoáng thấy hai thanh kiếm đã ập đến người Đồng Thiên Kỳ, chàng chỉ cười nhạt một tiếng, trước mắt hai lão già bóng người hoa lên, cả người Đồng Thiên Kỳ như ngã thoái về sau rồi vụt biến mất.

Nhị Thần đều là những nhân vật lịch duyệt giang hồ, có kinh nghiệm trong chiến đấu, thấy chiêu đầu thất thủ mà đối phương biến mất thì lập tức biến công thành thủ, cả hai ngọn kiếm vòng về trấn ngang trước ngực đồng thời đứng tựa vào nhau.

Bọn họ đoán không nhầm, Đồng Thiên Kỳ đã ở sau lưng bọn họ từ bao giờ, chỉ quét ánh mắt đầy hàn quang nhìn hai lão già, chàng nói :

- Nhị vị thật thất vọng.

Nhị Thần quay người tuy biết mình vì không biết Đồng Thiên Kỳ đã sử dụng thân pháp nào mà tránh được hai chiêu kiếm của họ nhanh như chớp, nhưng thấy có chỗ dựa nên không ai hoảng hốt. Kim Giáp Thần cười gằn nói :

- Tiểu tử, ngươi chớ vội đắc ý.

Dứt tiếng, cả hai thanh kiếm cùng xông lên tấn công, vẫn một thượng một hạ như chiêu đầu, nhưng xem ra chỉ là hư chiêu, có lẽ vì kinh nghiệm từ chiêu kiếm đầu.

Vẫn như lần đầu, Đồng Thiên Kỳ ngửa người lui sau, nhưng không lập tức phóng người lên.

Nhị Thần ngỡ chàng vọt người qua đầu, lập tức hai kiếm biến chiêu "Thiết thụ ngân hoa" quay nửa vòng phóng chớp lên không trung, đầy trời chỉ thấy là kiếm ảnh.

Lại nói, Đồng Thiên Kỳ ngửa người lui sau, chân trái chấm đất rồi tiện đà phóng luôn về sau bốn xích, cười mỉa nói :

- Nhị vị lại thất vọng !

Một lần thì có thể nói bất ngờ sơ ý, đến bị lừa lần thứ hai thì chẳng phải ngẫu nhiên. Nam Hải Nhị Thần trong lòng vừa thẹn vừa giận cực độ, đồng thời cũng có chút khiếp sợ, bọn họ không thể hiểu được chỉ không gặp Đồng Thiên Kỳ chưa đầy một tháng mà thân pháp của chàng tăng tiến nhanh đến thế.

Lão già râu năm chòm thấy thế thì bực tức lắm bầm trong miệng :

- Hai con lừa già này không biết giữ mặt, bại dưới tay thằng nhóc mà còn dám gạt ta !

"Thần Cơ Tử" nghe vậy thì ngẩng người, thấp giọng hỏi :

- Đại ca, bọn chúng gạt ta gì chứ ?

- Hừ, bọn chúng bảo tiểu tử họ Đồng kia quyết không thắng nổi bọn chúng liên thủ, vậy mà trước mắt người thấy bị tiểu tử kia đùa cợt như không.

- Đại ca không nên tức giận, chính vì điều này mà lúc đầu tiểu đệ không muốn đại ca động thủ ngay !

Lão đại vẫn không nghĩ thế nói :

- Chẳng lẽ người nói chỉ trong vòng hơn tuần lễ, thằng nhóc kia võ công tăng tiến vượt bậc ? Người chỉ gốc si nằm mộng thôi !

"Thần Cơ Tử" quay mặt lại nhìn đại ca mình, trịnh trọng nói :

- Không phải ngu ngốc nằm mộng đâu, thực tình mà nói đệ lo rằng hấn đã luyện thành công Long thủ kiếm pháp.

Lão đại bất giác bật cười thành tiếng, nói :

- Lão nhị, người không thấy suy nghĩ của người quá huyễn hoặc ư ?

Lúc này chiêu thứ ba của Nam Hải Nhị Thần cũng vừa công vào Đồng Thiên Kỳ.

"Thần Cơ Tử" quét nhanh mắt về phía đấu trường, nói :

- Long thủ kiếm pháp xưa nay khó luyện đối với người trong võ lâm đều nghĩ như vậy, thế nhưng tiểu tử họ Đồng này ngoại lệ !

Chiêu thứ ba của Nam Hải Nhị Thần cũng bị Đồng Thiên Kỳ đùa bỡn né tránh dễ như chơi, chàng thủy chung vẫn chưa ra chiêu. Chừng như cũng khiến cho lão già râu năm chòm bắt đầu để tâm đến câu nói của tiểu đệ mình, thế nhưng vẫn chưa tin lắm, nói :

- Nhưng cho dù hấn đã luyện thành Long Thủ kiếm pháp, chẳng lẽ chúng ta không khống chế nổi hấn ?

"Thần Cơ Tử" trầm tĩnh nói :

- Đây không phải là lúc đánh cuộc, đại ca nên nhớ Vạn Kiếm Công Chúa thâm luyện "Phụng Vũ kiếm" chỉ cần Long Thủ Phụng Vũ hợp bích thì đương kim thiên hạ chỉ e không có đối thủ. Đại ca thử nghĩ chúng ta chừng này đủ thắng không, huống gì quyết đấu trí mạng, thì lưỡng bại câu thương khi ấy Nhật Nguyệt Bang và Linh Sơn phái chỉ khoanh tay hưởng lợi.

Nghe "Thần Cơ Tử" nói thuận lý thuận tình, lão đại tuy không còn cãi vào đâu được nhưng cơn bực tức trong lòng vẫn còn bèn nói :

- Vậy thì trước hết diệt con nha đầu kia, để coi chúng còn hợp bích được không

Vừa nghe ý này, "Thần Cơ Tử" thoáng nghĩ nhanh trong đầu, mắt lão giả hoạt đưa nhìn về phía Vạn Kiếm Công Chúa chính đang để hết tâm trí quan sát trận đấu.

Trong ánh mắt "Thần Cơ Tử" thoáng hiện nụ cười hiểm, lão thấp giọng nói :

- Muốn đoạt được Long Thủ kiếm thì phải có con nha đầu này trong tay, tuyệt đối không nên giết hấn, chỉ bắt sống.

Lão đại không ngờ tiểu đệ mình đề xuất giải pháp hay như vậy, mặt rạng hân lên, vội nói :

- Động thủ thế nào bây giờ ?

- Đại ca cứ nhìn tiểu đệ ra tay thế nào thì trợ giúp theo.

"Thần Cơ Tử" thì thầm bên tai đại ca mình, tôi tay với lui sau lưng như định rút kiếm.

Lão đại không biết đó là động tác giả, bèn đưa tay lên lưng rút thanh Cự kiếm lưỡi răng cưa ra nắm lăm lăm trong tay.

Lúc này Nhị Thần đang đấu với Đồng Thiên Kỳ thấy thượng nhân của mình ra kiếm ngõ trợ giúp, phấn chấn la lên :

- Đệ tử tuân mệnh !

Nói rồi định nhảy vào tấn công tiếp.

Đồng Thiên Kỳ nhượng đã ba chiêu, bấy giờ tay đặt trên đốc thanh Long Thủ kiếm mắt lộ sát cơ, huyết Mi tâm ứng đỏ lên như rỏ máu, giọng lạnh băng :

- Sự bất quá tam, đến lúc nhị vị ra rồi đấy !

"Thần Cơ Tử" nhẹ giật tay áo lão đại rồi dùng ngón tay viết giữa lòng đại ca mình một chữ "bất" đoạn rút thanh kiếm trên lưng ra làm như chuẩn bị xuất thủ.

Thấy hai vị thượng nhân của mình kiếm đã cầm tay thì Nam Hải Nhị Thần mở lòng, đánh mắt nhìn nhau gần như cùng lúc lớn giọng :

- Chúng ta lên !

Tiếng cuối cùng vừa dứt, hai thanh kiếm múa tít lên, cả không gian ngập kiếm ảnh ập đến người Đồng Thiên Kỳ.

"Thần Cơ Tử" giảo hoạt đa đoan, bởi lần này Đồng Thiên Kỳ nhất định hạ sát thủ, cho nên vùng thanh Cự kiếm trong tay lên vờ quát lớn :

- Chúng ta thâu thập tiểu tử này

Nói rồi kéo áo đại ca mình, người bổ tới trước tựa như thực sự xông vào tấn công.

Lão đại ca tính nóng nảy thô lỗ, xưa nay hành sự ít dụng đầu não, mặc dù đã nhận một chữ "bất" trong tay, vậy mà lúc này thấy tiểu đệ mình người bổ tới thì ngỡ thực, gật đầu nói :

- Thâu thập thằng nhóc này trước cũng được !

Miệng thét tay vùng kiếm, thân hình như tên thoát khỏi cung bắn vào vòng chiến.

"Thần Cơ Tử" mục đích tuyệt không phải là Đồng Thiên Kỳ, thân hình bổ tới trước nhưng chân vừa chạm đất liền dụng lực bật ngược ra hướng trái nhằm đúng người Vạn Kiếm Công Chúa phóng tới.

Vạn Kiếm Công Chúa mắt nhìn hai lão già định nhảy vào vòng chiến thì cũng ngầm đề tụ chân lực, tay áp chuôi kiếm chuẩn bị trợ thủ cho Thiên Kỳ. Thế nhưng nàng không ngờ hai lão già chỉ vờ hư công Đồng Thiên Kỳ mà mục đích là công vào mình.

Khi nàng giật mình vì thấy "Thần Cơ Tử" thay đổi hướng tấn công thì ngọn kiếm của lão ta đã nhằm ngay yết hầu nàng đâm tới. Quá bất ngờ nên căn bản đỡ không kịp, theo bản năng nàng ngửa người lui sau thành vòng cung vừa kịp để mũi kiếm đối phương lướt qua trước mặt.

"Thần Cơ Tử" một chiêu không đắc thủ thì vừa giật mình vừa hậm hực, lão không ngờ một thiếu nữ trẻ như Vạn Kiếm Công chúa lại ứng biến nhanh cực kỳ như vậy. Lại càng không ngờ hơn lão đại ca mình đầu não ngu đặc, không hiểu hết kế sách của mình, bằng không thì Vạn Kiếm Công chúa khó thoát nổi một chiêu đầu này.

Nói thì dài, thực ra những ý nghĩ này chỉ là cái lóe nhanh trong đầu lão, khi Vạn Kiếm Công Chúa kịp tránh chiêu đầu, bật người về sau sáu bảy xích, thì thanh kiếm trong tay "Thần Cơ Tử" cũng như hình với bóng, bồi thêm một chiêu "Phong chuyển ba đào" đâm tới người Vạn Kiếm Công Chúa.

Lại nói phía bên kia, Đồng Thiên Kỳ vốn không xem bọn Nam Hải Nhị Thần vào đâu, thế nhưng khi thấy lão già râu năm chòm nhập vòng chiến thì mặt hơi biến sắc. Thanh Long Thủ kiếm như Thanh Long xuất động lóe lên sáng ngời vùng tới tiếp chiêu lão già.

Chiêu kiếm của lão già râu năm chòm bay ra sau bọn Nhị Thần thế nhưng lại đến trước, từ tốc độ uy lực cho đến thế kiếm đều vượt hẳn bọn Nhị Thần một bậc.

"Keng" một tiếng kèm theo là ánh lửa xanh phát ra, hai kiếm chạm nhau rồi bật ra, cả tay lão già cảm giác ê ê, nhất thời sửng người vì kinh ngạc.

Trong lúc này thì hai thanh Cự kiếm của bọn Nhị Thần cũng vừa kịp công tới.

Đồng Thiên Kỳ cười "Hắc hắc" lên hai tiếng, thanh kiếm vừa đỡ một chiêu thuận đà khoát một vòng từ tả sang hữu, chỉ nghe tiếp hai tiếng "koong koong" rồi ánh thép vụt mất sau khi kịp nghe mấy tiếng "ối" la hoảng.

Bóng người phân ra hai hướng, bọn Nhị Thần tay phải chống kiếm đứng gượng trên đất, tay trái đặt trên vai đã thấy máu rướm ra ướt đầm, thanh Cự kiếm trong tay đều bị tiện đứt bớt một đoạn.

Lão già râu năm chòm vừa qua giây kinh ngạc thì mắt chứng kiến cảnh tượng của bọn Nhị Thần, bất giác trên mặt kinh sắc lại trù lên một lớp nữa. Đến lúc này thì lão ta chợt hiểu hết kế dương đông kích tây của lão đệ mình, nhưng giờ thì đã chậm một bước.

Sau chiêu này ý chí chiến đấu với Đồng Thiên Kỳ trong người lão bị nhụt đi nhiều, lão ngẫm nghĩ chỉ còn cách trợ giúp cho lão đệ của mình trước hết không chế thiếu nữ kia mới là thượng sách, dẫu chậm còn hơn ?

Lão tính vậy, nhưng không lộ ra mặt cười nhạt nói :

- Đồng Thiên Kỳ, người thật gặp may !

Đồng Thiên Kỳ ngưng kiếm liếc mắt nhanh nhìn về trận đấu của Vạn Kiếm Công chúa, cười nhạt nói:

- Nhưng ba vị thì không mong tìm thấy may mắn đâu ?

Lão già cố làm như giận cực độ, hét lớn :

- Con mẹ nó, lão phu xưa nay làm chuyện gì đâu cần may mắn.

Đồng Thiên Kỳ lắc nhẹ đầu, giọng lạnh băng :

- Ngày hôm nay tôn giá toàn mạng rời khỏi đây, coi như là gặp may !

Ánh mắt lão già quắc lên, vung thanh Cự kiếm hình răng cưa, hét:

- Lão phu cho người nếm độc môn Nam Hải Tam kiếm !

"Nam Hải Tam kiếm" là ba tuyệt chiêu trong Nam Hải kiếm pháp, đến những nhân vật thân phận không nhỏ như bọn Nhị Thần, vậy mà trong Nam Hải vẫn chưa đủ tư cách để luyện ba chiêu kiếm này. Bấy giờ nghe thượng nhân mình định dùng ba tuyệt chiêu này đối phó với Đồng Thiên Kỳ, cả Nhị Thần vốn tinh thần tiêu tán trước

chiêu kiếm vừa rồi của Đồng Thiên Kỳ, giờ cũng phấn chấn hẳn lên, cả hai thả tay ra khỏi vai ý như muốn xông vào tiếp.

Lão già thấy Nhị Thần đã hưng phấn hẳn lên, không để chúng kịp suy nghĩ nhiều liền thét lớn ra lệnh :

- Lên !

Thoạt trông thấy lão vung kiếm nháy vào, Nhị Thần cũng không dám chần chừ liền cổ động tinh thần vung ngọn kiếm cụt nháy vào tử chiến.

Đến khi sát mặt với Thiên Kỳ bọn Nhị Thần mới biết thượng nhân của mình trở gót tung người phóng nhanh về hướng Vạn Kiếm Công Chúa và "Thần Cơ Tử". Vào đã không có tinh thần, ra lại càng không khả năng, cả hai khựng người "á" lên một tiếng.

Thoáng nhận ra lão già râu năm chòm không công vào mình mà trở hướng xông về phía Bạch Vân Phi biết, nàng không chống cự nổi hai lão già, trong lòng Thiên Kỳ rợn lên, quyết định giải quyết nhanh Nhị Thần.

Ánh kiếm thép ngợp kiếm, một chiêu "Long Phi Cửu Thiên" phát ra, thế kiếm kỳ ảo, uy lực hung mãnh, tựa hồ như bốn hướng Đông Tây Nam Bắc đều là kiếm.

Hai chữ "Long Thủ" kịp tắt lại trong họng bọn Nhị Thần, mắt trở trờng kinh hoàng, đến chuyện nhảy người né tránh cũng không còn kịp nghĩ tới, hai linh hồn đã rời trần gian.

Đảo nhanh ánh mắt về hướng trận đấu bên kia, thấy Vạn Kiếm Công chúa đang vất vả chống đỡ với hai thanh Cự kiếm của hai lão già. Đồng Thiên Kỳ không cần để ý đến bọn Nhị Thần vừa chết như thế nào, tung người chạy về hướng nàng, đồng thời nói lớn :

- Vân Phụng, hãy nhớ kỹ Phụng Vũ kiếm quyết

Hai lão già không ngờ Đồng Thiên Kỳ giải quyết bọn Nhị Thần chỉ trong cái nháy mắt, bất thần thế công bị chậm lại hẳn do tinh thần xao động nhiều.

Đồng Thiên Kỳ người vừa nhập cuộc, quát lớn :

- Long du cửu thiên, Phụng phi lục hợp!

Kiếm chưa đến nhưng nghe Thiên Kỳ đọc hợp chiêu này, hai lão già đã quỳnh lên trong lòng, nhất thời chưa biết ứng phó thế nào, do vậy thế công chậm hẳn.

Bạch Vân Phụng thấy vòng nguy đã mờ, liền múa thanh Phụng Vũ kiếm ra chiêu "Phụng phi lục hợp" như Đồng Thiên Kỳ nói, quyết thoát trùng vây.

Lúc này thì hai lão già đã thấy từ trên không Đồng Thiên Kỳ múa tit kiếm đánh xuống, màn kiếm kín như đông tiết vẫn vù, biết đối phó là chuyện khó. Đã vậy, Vạn

Kiểm Công chúa cũng thoát vây trở lại công kích một chiêu hiểm, "Thần Cơ Tử" lúc này trong đầu nghĩ nhanh, thét lớn :

- Đại ca, chúng ta tựa lưng nhau, tôi trên, đại ca đối dưới.

Lão già râu năm chôm đang quỳnh nghe lão đệ mình nói vậy thì gật đầu ứng thanh đồng ý ngay, lão xoay người nửa vòng vừa khéo đầu lưng với lão đệ của mình.

Lúc này màn kiếm từ trên ập xuống đã thấy gần, mà chiêu kiếm của Bạch Vân Phụng cũng vừa ập đến, hai lão già vốn định như vậy nên ai chú ý mục tiêu nấy.

Thế nhưng không ngờ khi hai màn kiếm vừa đến nơi thì như quyền lấy làm một vây kín hai người không chỉ trên dưới mà hầu như bốn phương tám hướng, không ai còn nhận ra đâu chính là mục tiêu của mình.

Vừa thấy tình hình, "Thần Cơ Tử" trong đầu chấn động, biết Đồng Thiên Kỳ đã luyện thành Long Thủ kiếm pháp, thất kinh la lớn :

- Đại ca, cứ đứng hướng phòng thủ !

Vừa quát kiếm thép vung lên một chiêu "Thiết thụ ngân hoa" trum lấy trên đầu hai người chống đỡ.

Lão già kia cũng ra chiêu "Bát phương phong vũ" thân hình chuyển động nhanh theo chiêu kiếm, màn kiếm che kín hết cả một vòng chung quanh.

Chỉ kịp nghe mấy tiếng loảng xoảng do binh khí chạm nhau, "Thần Cơ Tử" tay tê dại chừng như chưa kịp nhận cảm giác thì bỗng nghe vai trái lạnh buốt, lão "á" lên một tiếng, gần như đồng thời lão cũng kịp nghe đại ca mình rú dài một tiếng, hiển nhiên lão không biết rằng đại ca của lão cũng chịu chung số phận.

Trong lòng tuy giờ này tràn đầy bi thống phần hận, thế nhưng nổi khủng hoảng và ý cầu sinh lớn hơn rất nhiều đã áp chế nổi căm giận, "Thần Cơ Tử" la thất thanh :

- Đại ca, chạy !

Lão già râu năm chôm chừng như cũng đã sẵn có ý đó, cho nên lời lão đệ vừa dứt, nhân khi Đồng Thiên Kỳ đáp người xuống đất, hai lão già tung vọt lên không trung phóng sâu vào rừng, rải trên cây cỏ là hai dòng máu tươi xối xả, cùng hai cánh tay trái bị tiện đứt tới tận vai.

Đến bản thân Đồng Thiên Kỳ cũng hơi bất ngờ, chàng lạng người mấy giây, buột miệng nói :

- Hai lão già này ứng biến thật mau lẹ

Bạch Vân Phụng chạy đến bên chàng vội vàng nói :

- Chúng ta truy theo chứ ?

Đồng Thiên Kỳ lắc đầu nói :

- Cứ để chúng chạy, hai lão già này chưa phải là nhân vật đầu não của Nam Hải.
- Ủa sao chàng lại biết được ?
-Ồ, chỉ vì bọn họ chỉ biết sử dụng "Đoạn hồn tam kiếm" đủ thấy chưa phải là nhân vật tối cao.

Bạch Vân Phụng cảm thấy lo hơn, nói :

- Như vậy càng không nên tha chúng, chẳng phải thả hổ về rừng sao ?

Đồng Thiên Kỳ chỉ cười nói :

- Giết chúng thì Nam Hải phái đầu não cũng không tìm đến đâu, đằng này để hai lão ta trở về coi như là một lời báo tin.

- Ý chàng là...

Không đợi nàng nói hết, Đồng Thiên Kỳ cười tiếp lời :

- Cứ để chúng tụ hội lại một nơi, lúc ấy ba phe bốn phái chúng ta càng dễ có cơ thắng lợi.

- o O o -